

บทที่ 1

นীরตามองเพื่อนสาวที่ยกแก้วเหล้าเทเข้าปากอย่างอ่อนใจ รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนคอแข็งนัก แต่เมื่อห้ามปรามแล้วไม่ยอมเชื่อฟัง จึงไม่รู้จะทำอย่างไรดีนอกจากรอให้คอพื้คาโตะกันไปเลย จากนั้นค่อยจัดการลากขึ้นรถกลับบ้าน ซึ่งคนที่จะลากหญิงสาวร่างบางโปร่งที่สูงถึงร้อยหกสิบเจ็ดเซนติเมตรอย่างพลอยได้คงไม่ใช่สาวร่างบอบบางที่สูงแค่อ้อยห้าสิบแปดเซนติเมตรอย่างเธอแน่นอน

วินธ...เพื่อนหนุ่มคนเดียวในกลุ่มกำลังเดินทางมายังผับแห่งนี้ นีรดาโทรไปบอกตั้งแต่ที่เพื่อนสาวรอกเหล้าเข้าปากแก้วที่สามตอนนี้พลอยดื่มเข้าไปจนเธอนับแก้วไม่ทันแล้ว นีรดารู้ถึงความกัลลักรวมทั้งความเศร้าโศกเสียใจของพลอยดี จึงไม่อยากต่อว่าเพื่อน

นีรดาเชื่อแล้วว่าโลกมันกลมจริงๆ วันนี้พลอยได้เจอกับคนที่ไม่เคยคิดอยากเจออย่างจัง นั่นคืออดีตคนรักกับภรรยาของเขาที่เพิ่งแต่งงานกันเมื่อเดือนก่อน เท่านั้นยังไม่พอ ชญานันท์...ภรรยาของอดีตคนรักกลายเป็นผู้จัดการแผนกประชาสัมพันธ์บริษัทดิอาร์เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ยักษ์ใหญ่แห่งวงการบันเทิงที่พลอยทำงานอยู่

ในตำแหน่งประชาสัมพันธ์มานานถึงสี่ปี แกมผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่ผู้จัดการแผนกธรรมดาเสียด้วย เป็นถึงลูกสาวคนเดียวของหุ้นส่วนใหม่บริษัทดีอาร์เอ็นเตอร์เทนเมนต์

และตรัย...อดีตคนรักของพลอยยังเข้ามาทำงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการเงินของบริษัทอีกด้วย จะไม่ให้หญิงสาวกลุ่มใจจนอยากมาให้ลืมนึกได้อย่างไร เพราะนับแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป พลอยจะต้องทนเห็นคนรักเก่ากับภรรยาของเขาในที่ทำงาน จะลาออกจากบริษัทก็ยิ่งเสียตาย นอกจากจะเงินดีแล้ว ความผูกพันระหว่างเธอกับเพื่อนร่วมงานนั้นทำให้หญิงสาวมีความสุขกับชีวิตการทำงานตลอดสี่ปีที่ผ่านมา

"พลอย พอก่อนเถอะ" นีรดาคว้ามือเพื่อนสาวไว้เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีทีท่าจะลืมนึกคำโຕ้ระมร่อ แต่ยังมีนทำอวดเก่งกรอกเหล้าเข้าปากอีก ในขณะที่วินธก็ยังไม่มัวแวจะโผล่หน้ามาเลย ทำให้นีรดาเริ่มกังวล เธออยากให้เพื่อนหนุ่มมาก่อนที่พลอยจะเมาพุงคาโຕ้ กำลังจะกดโทรศัพท์หาวินธอีกครั้ง อีกฝ่ายกลับโทรมาหาพอดี

"นิต...แยะแล้ว รถฉันถูกชน คงต้องรออีกสักพักใหญ่ถึงจะไปได้" ปลายสายบอกด้วยน้ำเสียงร้อนรน

"อ้าว...แล้วแกเป็นไรมากหรือเปล่าล่ะ" นีรดาขออนถามเพื่อนหนุ่มอย่างห่วงใย

"หัวแตกนะ เลือดโชกเลยวะ" น้ำเสียงอ่อยก่อนสูดปากเบาๆ ด้วยความเจ็บปวด

"งั้นแกดูแลตัวเองเถอะนะวินธ ฉันจะจัดการพลอยเอง ตอนนี้อยู่พลอยยังพอมีสติอยู่" พอวางสายแล้วเหลือบสายตาไปยังเพื่อนรักเท่านั้น นีรดาภิเบิกตาค้าง ด้วยว่าอีกฝ่ายเมาพุงคาโຕ้ไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งที่มีมือยังถือแก้วเหล้าอยู่

"เวรล่ะสิ...แล้วจะทำไงล่ะที่นี่" นีรดาหันรึหันขวางไม่รู้จะทำ

อย่างไรต่อไปดี หญิงสาวตัวเล็กๆ บอบบางน่าทะนุถนอมอย่างเธอคงไม่มีปัญญาอุ้มเพื่อนขึ้นรถพาไปส่งถึงห้องพักได้แน่ๆ มีทางเดียวเท่านั้นที่นිරดาคิดได้ในเวลานี้ นั่นคือเรียกพนักงานหนุ่มล่ำสักคนช่วยอุ้มพลอยไปขึ้นรถ ซึ่งถ้าเจ้าตัวรู้ที่หลังคงไม่ปลื้มนักที่ทำให้คนแปลกหน้ามาแตะเนื้อต้องตัว ทำไปได้ อยากเมาเองทำไมล่ะ

จริงๆ แล้วผับแห่งนี้เป็นของกานติศ...เพื่อนสนิทของพี่ชายพลอย แต่วันนี้กานติศไม่เข้ามา ถ้าเขาอยู่ก็คงพอจะช่วยแก้ไขสถานการณ์ในตอนนี้ได้บ้าง

กำลังเฟ่งสายตาทหาบริการหนุ่มล่ำพอที่จะอุ้มเพื่อนสาวได้ สายตาอันแหลมคมของเธอก็ปะทะเข้ากับบุรุษร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง นอกจากจะหุ่นล่ำสมชายชาตรีแล้วยังหล่อเข้มบาดตาอีกต่างหาก ด้านหลังของชายหนุ่มมีลูกน้องเดินตามหลังถึงสี่คน ให้สับสนกับเป็นลูกชายคนเดียวของนักการเมืองชื่อดังที่มีสมญานาม 'เบตบอยรูปหล่อแห่งสังคมไฮโซ' หรือกันท์ บุนฤทธิ์ ผู้ชายที่นिरดาไม่มีวันลืมเลือนได้ง่ายๆ นอกจากชายหนุ่มจะเป็นเพื่อนสนิทของ 'เพชร' พี่ชายพลอยซึ่งตอนนี้ไม่ได้อยู่เมืองไทย เพราะแต่งงานกับหญิงสาวลูกครึ่งไทย-ปารีสเชิงคนคนหนึ่ง และไปใช้ชีวิตอยู่ที่ปารีสตั้งแต่สามเดือนก่อนแล้ว การพบเจอเขาครั้งแรกเมื่อแปดปีก่อนมันก็ไม่ธรรมดาซัก ซึ่งคนที่เมาพุดลับคาโต๊ะอยู่ในตอนนั้นรู้ดีที่สุด แต่ช่างเถอะ นั้นมันเรื่องในอดีต ปัจจุบันนिरดา มองไม่เห็นใครพอที่จะขอความช่วยเหลือได้นอกจากเขาคนเดียวเท่านั้น

"มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ" ชายหนุ่มเดินส่งยิ้มบางมาหยุดตรงหน้านिरดา พร้อมบอดี้การ์ดร่างบึกอีกสี่คน

"พี่กันท์ นิดดีใจจังเลยที่เจอพี่" นिरดาทำท่าโล่งใจ อย่างน้อยก็ยังเจอคนรู้จักซึ่งน่าจะพอช่วยเหลือเธอได้ในเวลาคับขันเช่นนี้

"มีอะไรหรือเปล่าหนิ อ้าว...ทำไมพลอยถึงได้หลับในผับแบบนี้" ชายหนุ่มเฟ่งสายตาไปยังใบหน้าสวยที่หลับตาปริ้มบนโต๊ะ ไม่สนใจ

เสียงเพลงอีกทีก็ครีกรโครม หรือเสียงพุดคุยผसानเสียงหัวเราะของแขก
คนอื่นๆ ในร้าน

"คือ...พลอยตี้มเยอะไปหน่อย ก็เลยเป็นอย่างที่เห็นนี่แหละค่ะ"
นীরดาบอกพลางยิ้มจืดๆ ให้ชายหนุ่ม

"เฮ้อ...พลอยไม่น่าทำตัวแบบนี้เลย ถ้าไอ้เพชรรู้เข้าเจอดีแน่ๆ"
ชายหนุ่มส่ายหน้าบ่อยๆ ราวกับระอาในพฤติกรรมของน้องสาว
เพื่อนสนิทเสียเต็มประดา

"คือพลอยมีเรื่องกั้มใจนิดหน่อยค่ะ ปกติเค้าก็ไม่ใช้คนชอบตี้ม
เหล้าอยู่แล้ว" นীরดารีบแก้ต่างให้เพื่อนรัก เกรงว่าชายหนุ่มจะเข้าใจ
ว่าพลอยเป็นพวกซี้เหล้าเมายาทำนองนั้น

"สงสัยเรื่องที่ว่าคงไม่นิดหน่อยแล้วละมั้ง ขนาดเมาหลับในพับ
แบบนี้ ว่าแต่คืนจะพาพลอยกลับห้องพักได้หรือเปล่าละ" หลังออก
ความเห็นพอหอมปากหอมคอ ท้ายประโยคชายหนุ่มก็ตั้งคำถาม

"ก็พากลับได้ค่ะ แต่อยากרבกวนให้พี่ภัณฑ์ช่วยบอกลูกน้องให้
อุ้มพลอยไปส่งที่รถนิคด้วยนะค่ะ"

"อ้าว พอถึงคอนโดฯ แล้วนิคจะอุ้มพลอยไปส่งถึงห้องพักได้หรือ"
พอเจอคำข้อนถามของชายหนุ่มเข้านีรดาทำคิ้วมุ่นเข้าหากันทันที จริง
สิ...เธอสิมไปว่าพอถึงคอนโดมิเนียมของเพื่อนสาวแล้วเธอคงไม่มี
ปัญญาอุ้มพลอยเข้าไปในห้องพักได้แน่นอน

"คือ...เดี๋ยวนิคให้ รปภ. ช่วยอุ้มขึ้นไปที่ห้องก็ได้ค่ะ" นั่นเป็น
ทางออกสุดท้ายที่เธอคิดได้ในตอนนี้

"เออ...ดูยุ่งยากเหมือนกันนะ เองี้แล้วกัน เดียวพี่ไปส่งพลอย
กับนิคที่ห้องเลยดีกว่า เพราะถ้าไอ้เพชรมันรู้ว่าพี่เจอน้องของมันใน
สภาพเมามาไม่ได้สติกลางพับแล้วไม่ดูแล พี่คงโดนมันเล่นงานแน่
เดี๋ยวนิคเอากุญแจรถให้ลูกน้องพี่ขับตามไป แล้วนิคมานั่งรถของพี่
ก็แล้วกันนะ"

ดูเหมือนจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับนীরดาแล้วในตอนนี้อย่างไรก็ตามหญิงสาวจึงรีบตะครุบอย่างไม่ลังเลใดๆ "ก็ดีเหมือนกันค่ะพี่ภันต์" นীরดาหยิบกุญแจรถจากกระเป๋าสะพายให้ชายหนุ่มอย่างรีบเร่งราวกับกลัวว่าเขาจะเปลี่ยนใจ จากนั้นเธอรีบบอกยี่ห้อรถ สี และตำแหน่งที่จอดไว้

ชายหนุ่มส่งกุญแจให้ลูกน้อง บอกที่อยู่ของสถานที่ที่จะไป แล้วก็กลับลงจากรถไปร่ำของคนที่มาพบหลับคาโต๊ะไว้ในวงแขน ก่อนเดินลื่นออกไปจากผับ ตรงไปยังรถตู้ยี่ห้อหฺรของเขาที่จอดอยู่ด้านหน้า

นীরดาเดินตามหลังชายหนุ่มไปอย่างงุนงง เธอคิดว่าเขาคงให้หฺรวานลูกน้องที่เหลืออีกสองคนให้อุ้มเพื่อนสาวของเธอมากกว่าจะอุ้มเองให้เปลืองแรง เพราะที่ผ่านมานันต์กับพลอยใช้ว่าจะเป็นมิตรที่ดีต่อกัน แม้ว่านันต์จะเป็นเพื่อนสนิทของพี่ชายคนเดียวของพลอยก็เถอะ!

พอเข้ามานั่งในรถตู้ของชายหนุ่ม นীরดาชำเลืองไปยังร่างของเพื่อนสาวที่นั่งหลังเอนศีรษะพิงไหล่ของนันต์อย่างนิกซัน ถ้าเจ้าตัวรู้ว่าตนเองอยู่ในท่าที่เหมือนสนิทชิดเชื้อกับนันต์ สงสัยคงลั่นใจตายหรือไม่ก็กรี๊ดร้องราวกับโลกจะแตกแน่ๆ เพราะคนที่สนิทกับพลอยอย่างเธอและวินท์ รวมทั้งบรรดาเพื่อนสนิทของเพชรต่างรู้กันทั้งนั้นว่าเพื่อนรักของเธอเกลียดนันต์มาตั้งแต่ไหนแต่ไร เรียกได้ว่าตั้งแต่เห็นหน้านันต์ครั้งแรกนั้นแหละ

เรื่องที่พลอยเกลียดนันต์มันไม่ใช่เรื่องราวน่ารักอย่างพระ-นางในละครหรือนิยายเพื่อฝัน ที่พอเห็นหน้าก็รู้สึกศรัทธาไปไม่กินกัน จากนั้นก็จิกกัดกันเรื่อยมา กระทั่งอยู่ๆ นางเอกเกิดสะดุดพรมล้มทับไปบนอกพระเอก สบตากันแล้วแลกจูบที่แสนหวาน ทว่าความเกลียดชังของเพื่อนสนิทที่มีต่อนันต์มันรุนแรงกว่านั้น หากใครลองมาเป็นพลอยก็คงรู้สึกไม่ต่างจากกันนัก แม้แต่นীরดาเองซึ่งอยู่ในเหตุการณ์

วันแรกที่เจอกับชายหนุ่มเมื่อแปดปีก่อน เธอยังรู้สึกไม่ชอบบนกันต์เลย ครั้นพอได้รู้จักและพูดคุย นีรดากลับรู้สึกว่าเขาไม่ได้น่ารังเกียจหรือ เลวร้ายอะไรเลย ตรงกันข้าม แม้ชายหนุ่มจะดูหล่อเริ่ใจแบบแบบบอย แต่เขายังมีความน่ารักอ่อนโยนบางอย่างที่ทำให้นีรดาเริ่มชื่นชม

"ตกลงพลอยมีเรื่องกลุ่มใจอะไรหรอนิด ทำไม่ถึงได้ตี้มเหล่า เมามายแบบนี้" หลังนั่งเงิบมานานนกันต์ก็ถามขึ้น

"คือ..." นีรดาทำท่าอึกอัก หมิงสาวค่อนข้างแน่ใจ หากพลอยรู้ว่า เธอเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้กันต์ฟังต้องโกรธเธอแน่ นีรดาเริ่มสลับเพื่อนรัก ดีว่าไม่ชอบให้ใครอื่นมารู้เรื่องส่วนตัวมากนัก ยิ่งเป็นคนที่ยึดฝ่ายแสน เกลียดด้วยแล้วยิ่งไม่ชอบใจใหญ่

"บอกมาเถอะนิด ไม่ว่าพลอยจะรู้สึกยังไงกับพี่ แต่พี่คิดเสมอ ว่าพลอยเป็นน้องสาวเพื่อนรักของพี่นะ มีอะไรที่ช่วยเหลือกันได้ พี่ ก็ยินดีและเต็มใจช่วยเหลือเสมอ"

"คือ...พลอยเจอพี่ตรัยกับภรรยาที่บริษัทนะคะ เขาเข้าไปทำงาน ที่นั่น เห็นว่าครอบครัวของคุณนันท์เข้าไปเป็นหุ้นส่วนใหม่ของ ดีอาร์คะ" ฟังคำพูดที่แสดงถึงน้ำใจและความห่วงใยของกันต์แล้ว นีรดาจึงหลุดปากบอกชายหนุ่มออกไปในที่สุด

"พี่ก็ได้ยินนั่นหุ้คุยให้ฟังเหมือนกันว่าครอบครัวของเขาเข้าไปถือหุ้น ในบริษัทดีอาร์"

"พี่กันต์รู้จักกับคุณนันท์หรอคะ"

"พี่กับคุณนันท์เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เรียนโทอยู่เมืองนอกครับ"

"โลกกลมจังนะคะ" วันนี้นีรดาซึ่งถึงคำนี้สองครั้งแล้ว

"ใช่ โลกกลม และบางครั้งก็แคบมากๆ ด้วย" ชายหนุ่มบอกร้อมกระตุกยิ้มที่มุมปาก ก็มองไปหน้าสวยที่หลับตาพริ้มชบอยู่กับ ไหล่กว้างของเขาจนได้กลิ่นเหล่าเคล้ากลิ่นน้ำหอมไซยะตะจุมุก

ทั้งสองหยุดการพูดคุยลงแค่นั้นเมื่อรถแล่นเข้ามาในบริเวณที่พัก

ของพลอย พอรถจอดนิ่งสนิทหน้าตึก นีรดาก้าวลงมาก่อน ส่วนนันทก็ซ้อนร่างบางโปร่งที่ยังเมาหลับไม่ได้สติไว้ในวงแขนล่าสัน เดินตรงเข้าไปในลิฟต์โดยมีนีรดาเดินตามเข้าไปติดๆ กอดชั้นที่เพื่อนรักพักอยู่ จากนั้นรีบล้างกุญแจห้องออกมาจากกระเป๋าสะพายของอีกฝ่ายที่เธอเป็นคนถือไว้ตั้งแต่ออกมาจากผับเตรียมไว้

พอลิฟต์มาถึงชั้นเก้า ชายหนุ่มเลียวซ้ายเดินไปสุดมุมห้องอย่างรู้ทาง เพราะก่อนที่เพชรจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่ปารีสกับภรรยา นันทเคยมาห้องพักของสองพี่น้องค่อนข้างบ่อย และทุกครั้งเขาจะได้เห็นหน้าบุคตาซุ่ๆ ของน้องสาวเพื่อนรักอย่างสม่ำเสมอ กระทั่งเพชรเดินทางไปปารีส นันทก็ไม่เคยเหยียบย่างมาที่นั่นอีกเป็นเวลาร่วมสามเดือนแล้ว

นีรดาเปิดประตูห้องพักออกกว้างพอสำหรับนันทจะอุ้มร่างบางโปร่งที่หลับซุกในอกกว้างของเขาผ่านเข้าไปได้อย่างสบาย ชายหนุ่มรีบตรงดิ่งไปยังห้องนอนซึ่งนีรดารีบกุญแจไปเปิดประตูรออยู่ก่อนแล้ว หลังวางร่างหญิงสาวไว้บนเตียงเรียบร้อยเขาจึงหันมาทางนีรดา "คืนนี้นิดค้างที่นี้ไ่มั้ยครับ"

"คะ...พลอยเป็นแบบนี้คิดไม่กล้าทิ้งเขาไว้คนเดียวหรอกคะ เดียวเกิดคิดมากขึ้นมาละก็แย่นะๆ เลย"

"งั้นก็จัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าเช็ดตัวให้พลอยแล้วกันนะ นิด เดียวพี่ขอตัวกลับก่อน เอ้อ...อย่าบอกพลอยนะว่าพี่เป็นคนอุ้มมาส่งเขาที่นี้ เดียวจะอารมณ์เสียซะเปล่า" ชายหนุ่มบอกอย่างคนที่รู้จักน้องสาวของเพื่อนรักเป็นอย่างดี โดยเฉพาะความรู้สึกของเธอที่มีต่อเขา

"คะ...ขอบคุณพี่นันทมากนะคะที่ช่วยมาส่งพลอย ไม่งั้นนิดแย่นะๆ เลย พอตีวินท์เกิดรถชนนะคะ เลยมาไม่ได้" ปกติตอนค่ำวันสุดสัปดาห์ถ้านีรดากับวินท์ไม่มีธุระที่ไหน ส่วนใหญ่จะนัดกันมาซุกอยู่ในห้องของพลอย ทำอาหารทานกัน นั่งดื่มไวน์และเบียร์พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน บางครั้งก็พากันไปเที่ยวต่างจังหวัด

"อ้อครับ...ไม่เป็นไร อย่างที่บอก ยังไงพลอยก็เป็นน้องสาวเพื่อนรักของพี่อยู่แล้ว เอ่อ...นี่เบอร์โทรพี่นะนิด ถ้ามีอะไรอยากให้อะไรช่วยเหลือหรือว่าอยากพูดคุยกับพี่ก็โทรมาได้นะครับ"

นীরดาหยิบนามบัตรจากมือชายหนุ่มมาถือไว้ แล้วเอ่ยขอบคุณเขาอีกครั้ง

"พี่กลับก่อนละ" นันทันต์บอก สายตาเหลือบมองไปยังร่างบางที่หลับอยู่บนเตียงก่อนเดินออกจากห้องนอนหญิงสาว นীরดาเดินตามมาส่งชายหนุ่มถึงหน้าห้องพัก ลูกน้องของเขาที่ขับรถของเธอมายืนกุญแจรถคืนให้ หญิงสาวเอ่ยขอบคุณ สายตามองตามร่างสูงของชายหนุ่มที่เดินตรงไปยังลิฟต์พร้อมกับลูกน้องอย่างนឹกชื่นชมในความหล่อเข้มน่าเกรงขามของเขา

...หล่อลากไส้จริงๆ พ่อคุณ หญิงสาวพิมพ์คำคล้ายละเมอ พลันต้องสะดุ้งเมื่ออยู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าแกงดังขึ้น

นันทันต์กำลังจะเดินตรงไปยังรถตู้ที่ลูกน้องของเขาจอดรออยู่หน้าตึก ทันใดเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น คิ้วเข้มมุ่นเข้าหากันเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าเป็นหมายเลขไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย พอคิดได้ว่าโทรศัพท์เครื่องนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เขาให้เบอร์ไว้ ชายหนุ่มจึงตัดสินใจกดรับทันที

"ผม...นันทันต์พูดครับ" ชายหนุ่มกรอกเสียงไปอย่างเนิบนุ่ม

"พี่นันทันต์คะ นี่นิดนะคะ!" น้ำเสียงของหญิงสาวดูร้อนรอนจนชายหนุ่มชะงักขาที่กำลังจะก้าวเข้าไปในรถ

"อ้าว ว่าไงเธอนิด" ถามขึ้นอย่างแปลกใจ เพิ่งแยกจากกันแค่นี้ นานา ทำไมนীরดามีน้ำเสียงเหมือนมีเรื่องยุ่งยากเกิดขึ้น เขาหวังว่าคนไข้มาคงไม่ลุกขึ้นมาอาละวาดในตอนนี้นี้หรอกนะ

"คือ...เกิดเรื่องแล้วค่ะ!"

"พลอยเป็นอะไร!"

"พลอยไม่ได้เป็นอะไรหรอกค่ะ เมื่อกี้ที่บ้านโทรมาหา นิดบอกว่า คุณแม่ นิดล้มในห้องน้ำนะคะ นิดต้องรีบไปโรงพยาบาล แต่ นิดไม่ อยากทิ้งพลอยไว้คนเดียว ทำทางจะมีใช้ ตัวนุ่มๆ ด้วยค่ะ และเพื่อ อะไรออกมาก็ไม่รู้"

"ยังงั้นเหรอ...เอาใจแล้วกัน นิดไปดูคุณแม่เถอะ เต็มใจไปดูแล พลอยให้เอง" ชายหนุ่มรู้ว่าพลอยเกลียดชังหน้าเขาแค่ไหน แต่ตอนนี้ นิดต้องการความช่วยเหลือ เขาคงนั่งดูตายไม่ได้

"รบกวนพี่กันต์หน่อยนะคะ"

"ครับ เต็มใจพี่ขึ้นไปนะ" ชายหนุ่มวางสายแล้วหันไปสั่งให้ลูกน้อง กลับบ้านไปก่อน จากนั้นจึงเดินกลับขึ้นไปยังห้องพักของหญิงสาว อีกครั้ง เห็นนิตายืนหน้าช็อคอยู่หน้าห้อง

"รบกวนพี่กันต์จริงๆ" นิตาเอ่ยขึ้นอย่างเกรงอกเกรงใจ จะว่า ไปแล้วกันต์ไม่จำเป็นต้องมาลำบากดูแลเพื่อนสาวของเธอ เพราะที่ ผ่านมาพลอยไม่เคยทำตัวดีๆ กับเขาเลยสักครั้ง มีแต่ความจงเกลียด จงชังที่มอบให้ แต่ชายหนุ่มไม่เคยถือสา นั่นยิ่งทำให้พลอยโมโหหนัก ขึ้น เหมือนคนบ้าพาดแข้งพาดขาไปเพียงคนเดียวทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้ รู้ร้อนรู้หนาวไปด้วยเลยสักนิด

"ไม่เป็นไร...ยังไงพลอยก็เป็นน้องไอ้เพชร พี่จะดูแลเธออย่างดีเลย นิดไม่ต้องเป็นห่วงหรอก" ชายหนุ่มบอกเสียงหนักแน่นเพื่อให้ นิตา เลิกเกรงใจเขา

"ค่ะ...ยังไงถ้า นิดดูคุณแม่ที่โรงพยาบาลเสร็จแล้ว นิดจะรีบกลับ มา นะคะ" พุดจบประโยคก็เดินลืวไปยังลิฟต์ทันที แม้จะกังวลอยู่บ้าง เพราะถ้าหากพลอยรู้ว่ากันต์เป็นคนอุ้มเธอมาจากในฝัน แล้ว ยังมา ดูแลเฝ้าใช้ถึงห้อง เพื่อนรักต้องโกรธจนลมออกหูแน่ๆ แต่เวลานี้ นิตามองไม่เห็นใครอื่น จะทิ้งเพื่อนให้อยู่คนเดียวก็หนักแล้ว หากมี

ใช้สูงขึ้นแล้วละเมอทำอะไรแผลงๆ ขึ้นมาละแยะเลย อีกอย่างนรีดา คิดว่าภันต์เป็นเพื่อนรักกับเพชรมานาน เขาคงไม่คิดอะไรไม่ดีกับพลอย จะว่าไปนรีดารู้สึกสงสารเพื่อนรักเหมือนกัน พลอยเคยมีครอบครัวที่อบอุ่น มีคุณพ่อเป็นถึงข้าราชการระดับสูงในกระทรวงใหญ่ มารดาเป็นแม่บ้านที่น่ารัก เอาใจใส่ดูแลครอบครัวเป็นอย่างดี จุดหักเหของชีวิตพลอยเกิดขึ้นเมื่อห้าปีก่อน หลังมารดาป่วยเป็นโรคมะเร็งลำไส้ สร้างความวิตกและกดดันต่อสภาพจิตใจของคนในครอบครัว พลอยกับพี่เพชรเอาใจใส่ดูแลแม่อย่างดี ในขณะที่บิดากลับเมื่อหน้าอาการเจ็บป่วยเรื้อรังของภรรยาหันไปมีผู้หญิงคนอื่น ครั้นมารดาของเพื่อนรักรู้เข้ายิ่งทำให้อาการป่วยทรุดหนัก ก่อนจะจากไปในเวลาอันรวดเร็ว

หลังงานศพมารดาเพียงสองเดือน บิดาก็พาภรรยาคนใหม่เข้ามาอยู่ในบ้าน พลอยกับพี่ชายจึงตัดสินใจย้ายออกไปอยู่คอนโดมิเนียม เป็นจังหวะที่พลอยเรียนจบพอดี และสามารถสมัครงานเป็นพีอาร์ที่ดิอาร์เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ทำมาจนถึงทุกวันนี้

ชีวิตพลอยเหมือนมีเคราะห์ซ้ำกรรมชด เมื่อผู้ชายที่พลอยคบหา มาตั้งเจ็ดปีอยู่ๆ ดันมาบอกเลิกด้วยเหตุผลที่น่าว่าเจอผู้หญิงที่ดีกว่า และแต่งงานกันไปเมื่อเดือนที่แล้ว เท่านั้นไม่พอ ทั้งสองยังพากันมาซ้ำเติมความทุกข์เศร้าในใจด้วยการมาทำงานที่เดียวกันอีก

เรื่องราวมันสุดแสนจะรันทรราวกับละครหลังข่าว แต่นรีดามั่นใจว่าเพื่อนรักของเธอจะผ่านพ้นช่วงเวลาเลวร้ายนี้ไปได้ เพราะที่ผ่านมาพลอยทำใจมาได้ในระดับหนึ่ง สำหรับสถานการณ์ตอนนี้มันคงไม่ยากเกินไปที่เพื่อนของเธอจะพาตัวเองก้าวผ่านมันไปได้อีกครั้ง และสามารถทำงานต่อไปอย่างมีความสุขอย่างที่เคยเป็น หรือถ้ามันลำบากใจที่จะเจอตรัยกับภรรยาของเขาก็น่าจะออกไปหางานที่อื่นทำดีกว่า ประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมามองทำให้พลอยสามารถหางานใหม่